

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

21. Vt omnes vnum sint, sicut tu Pater in me, & ego in te, vt & ipsi in nobis vnum sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

Calvinus
ex seipso
refutatur.

eorum credituri sunt in me. Notanda est locutio (ait hoc loco Calvinus ipse) *Credere per sermonem*: quæ significat fidem ex auditu nasci, quia organum, quo nos ad fidem trahit Deus, est externa hominum prædicatio. Pulchre admodum, hinc eum liquidò constat illam Apostolicam doctrinam hoc in loco à Christo commendari, quæ per viam Ecclesiarum Apostolicarum prædicationem ad nos derivatur, & quam ex tradita viua voce doctrina accepimus, non illam quæ in scriptis Apostolorum reperitur, utpote quæ nec organum tale est à Deo institutum, nec vel hinc vel alibi tanquam vnicum & perfectum credendi medium proponitur.

21. *Vt omnes vnum sint, sicut tu Pater in me, & ego in te, ut & ipsi in nobis vnum sint.*

Vnitatis
fidelium
duplex.

1. Ioan. 3.

Sermone
4. cont.

Arianos.
Lib. 11. ca.
26 in Ioa-
nem.

Lib. 8. de
Trin.

Arianos
defendit
Calvinus
contra vet.
Patres.

PRO duplici hinc fidelium vnitatis orat Christus: vna quæ ipsorum inter se ipsos est, ratione vnius fidei, eiusdem religionis, & mutua charitatis. Hanc expressit in illis verbis: *Vt omnes vnum sint*. Altera quæ cum Deo & Christo est, ut per gratiam, fidem, charitatem Deo vniantur credentes, cum illo coniungantur, in illo maneat, ac denique Deus in ipsis sit, iuxta illud D. Ioan. *Qui manet in charitate, manet in Deo, & Deus in eo*. Hanc posteriorem vnitatem explanat Christus per illam quæ est inter ipsum & Deum Patrem vniõnem. *Sicut* (inquit) *tu Pater in me, & ego in te*. Hæc autem explanatio nõ ponit æqualem prorsus inter Deum & nos vniõnem, illi quæ Christo cum Patre vniõ fuit, sed similem tantum: quando vniõ Christi cum Patre naturalis est, nostra accidentalitatis, & per gratiæ dona. Quum igitur Ariani ex his Christi verbis non aliam esse Christi cum Patre vniõnem, quàm quæ nobis cum Deo est, probare vellent idcircoque aut nos esse Deo consubstantiales, aut Christum Patri consubstantialem non esse: antiquissimi & doctissimi Patres Athanas. Cyrillus Alexandr. & Hilarius, eo modo hanc illorum cauillationem repulerunt, ut agnoscerent quidem vniõnem inter Christum & Patrem non nisi naturalem his verbis designari, nostram vero cum Deo vniõnem ex similitudine, non ex æqualitate aut paritate, per illam à Christo explanari. Hanc doctissimorum Patrum responsionem ac sententiam in fauorem Arianorum vellicat, taxat, suggillat, ac damnat superbus & impius Calvinus, sic in hunc locum scribens. *Tenendum est, quoties cum se cum Patre esse in hoc capite pronunciat Christus, sermonem*

non haberi simpliciter de diuina eius essentia, sed unum vocari in persona mediatoris (quali persona Christi esset vnita Patri, cuius nec natura humana vnita Patri est, sed soli Filio, aut quali ipsi Dei Filio aliqua persona mediatoris Christi vnita esset, ac non sola natura humana in vna & eadem vtriusque natura persona) & quatenus caput nostrum est. Sic quidem precise multi ex Patribus interpretati sunt, Christum unum esse cum Patre, quia eternus sit Deus. Sed huc eos abripuit contentio cum Arianis, ut concisas sententias in alienum sensum torquerent. Hæc Aristarchus iste & censor superbissimus. Minus nunc miramur si recentiores interpretes Catholicos, Pastores, & Doctores, nouellus Ministellus despiciat, postquam columnas ipsas & potentissimos veterum hæreticorum Antagonistas fastuosus iste & turgidus Gallus sic ex alto despiciat, ut in alienum sensum Christi verba torquere eos pronúciat ac proclamet. Audiamus tamen Aristarchi (si quas habet) tam arrogantis iudicij causas. Longè (inquit) aliud Christi consilium fuit, quàm ad nudam arcana diuinitatis sua speculationem nos euehere. Siquidem à sine ratiocinatur, ideo nos debere unum esse, quia alioqui inanis & infructuosa esset quam habet cum Patre vnitas. Quid ego audio? Nisi nos unum simus per gratiam, Christi cum Patre vnitas inanis atque infructuosa erit? Quæ, obsecro, Christo cum Patre vnitas alia est, quàm naturæ diuinæ, quæ in Christo erat, cum Deo Patre identitas? An Christus vt mediator & homo Patri fuit vnitus? An Deus Pater humanam naturam assumpsit? Annon solus Dei Filius factus est homo? Christi igitur cum Patre, vt homo est, nulla naturalis vnitas est, sed cum sola persona Filij Dei. Christus cum Patre unum esse in Euâgelio dicitur quatenus Deus est, non quatenus homo. Hæc vnitas Christi Filij Dei cum Patre in vna & eadem diuina natura, à nostra vnitate siue inter nos, siue cum Deo, minimè pender. Integra, perfecta, omnibus numeris absoluta ab æterno est, fuit, & erit, siue homines Deo per gratiam vniantur, siue non. Dicit fortè Calvinista aliquis Calvinum hoc non negare, sed de vnitate humanæ naturæ in Christo cum ipsa diuinitate loqui, quam Patris nomine expressit, non personam, sed naturam Patris, quæ cum Filio eadem est, hoc vocabulo denotans. Atqui nec ita excusari potest. Ait enim in sequentibus. Ita optimè stabit contextus, ne irrita sit vel inutilis Filij cum Patre vnitas, eius virtutem oportere in totum piorum corpus diffundi. Ecce loquitur de vnitate Filij Dei cum Patre. Hæc vnitas est vna & ea-

Caluini
crassa igne
rantia.

dem diuinitas, seu vna & eadem essentia ac natura diuina. At hæc in duabus illis personis naturæ vnitas à nostra cum Deo vnitate pendet, vt absque hac nostra inanis & infructuosa illa altera sit? Quid absurdius, quid magis impium dici poterit quasi Dei perfectio à nostra penderet, aut quasi ante constitutionem mundi, & creatum hominem ad imaginem & similitudinem Dei, Deus ab æterno non foret vnus in tota personis Pater, Filius, & Spiritus Sanctus.

Cæterùm demus Caluinum in toto hoc sermone, non quidem absurdè & impiè sed impropiè tantùm aut parum consideratè loquutum fuisse, & hoc eum dicere voluisse, *Non debere vnum esse, quia alioqui inanis & infructuosa esset, non sanè Filij Dei cum Patre sed assumptæ à Filio Dei sibi quæ vnitas humanæ naturæ vnitas.* Sic enim adhuc prosequitur. *Expone ut ritè comprehendas quòd pertineat istud, Christum & Patrem vnum esse, caue ne Christum exuas mediatoris persona. Sed non potius considera ut est Ecclesia caput, & membris suis coniuncta. Ita optimè stabit contextus, ne irrita sit vel inutilis Filij cum Patre vnitas (dicere debuit Christi mediatoris cum Deo vnitas) eius virtutem oportere in totum piorum corpus diffundit. Vnde etiam colligimus nos vnum cum Christo esse, non quia suam in nos substantiam transfundat, sed quia Spiritus sui virtute nobiscum vitam suam, & quicquid accepit à Patre bonorum, communicet.* Hæc ille. Hic sanè sensus quòd Christi mediatoris cum filio Dei vnitas, seu vnio hypostatica irrita & inutilis esset, nisi in eum credentes vnum cum Deo essent, probabilis & pius sensus est; quia idèò facta est hæc vnio idèò Verbum caro factum est, vt quæ dispersa erant, congregaret in vnum, & hospites atque aduenas, quasi quæ homines in Deo in hoc mundo, sanctorum ciues ac domesticos faceret; ob idque vt pax nostra esset, faciens omnia vnum. Hic, inquam, sensus pius ac probabilis est, quia mundi conciliatio incarnationis dominicæ finis erat. Cæterùm Christus hoc loco non causam vnionis nostræ cum Deo tractat, sed pro illa Patrem orans, qualem & quantam illam esse velit, ex vnione ipsius cum Patre (quæ non nisi naturæ diuinæ vnitas est) exponit. Non dicit, Vt sint vnum, quia tu Deus in me es, & ego in te, sed dicit, *Vt sint vnum sicut tu Pater in me (Filio) & ego in te (Filius) in te Patre sum.* Nulla ergo hæc fuit ratio cur Patrem sententiam reprobaret Caluinus. Certum quippe ex his sententiam Christi iuxta eius verba optimè illos tenuisse Caluinum verò à sententia Christi longè recessisse.

Ioan. 1. &
13.

Ephes. 2.